

γρίβικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γρίβ'κους Θεσσ. (Καρποχώρ.)
 Ἐκ τοῦ οὐσ. γρίβας
 Ὁ ἔχων φαιόχρους, ὑπόλευκον χρώμα. Συνών. εἰς λ.
 γρίβος.

γρίβις ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. γρίβιν Κύπρ.
 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρίβος.
 Ὁ ὑπόλευκος, ὁ φαιόχρους : Ἄσμ.
 Π-πηγ τζ' ἐκααλ-λίκεψεν εἰς τὸ γρίβιν ἀπ-πάρην
 (ἀπ-πάρην = ἵππος) Κύπρ.
 "Αἱ Γιώρκη μου κοτὲ μὲ τ' ἀπ-πάρην τὸ γρίβιν
 αὐτόθ. Συνών. εἰς λ. γρίβος.

γρίβιτσα ἡ, Στερελλ. (Αἰτωλ. Δωρ. Εὐρυταν. Φθιώτ.)
 Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. γρίβας.
 Γρίβας 3, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθα καὶ συνών.: Ἡ γρίβιτσα
 εἶναι ἓνα μ'κρὸ π'λλάξ', ὅπου εἶναι τὰ σπουργίτια Φθιώτ.

γριβογένης ἐπίθ. ἐνιαχ. γριβουγένης Μακεδ. (Δεσκάτ.)
 γριβογένη Τσακων. (Πραστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρίβος καὶ τοῦ οὐσ. γένι.
 Ὁ λευκοπώγων ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀσπρογενεάτης
 (εἰς λ. ἀσπρογενεάτης), ἀσπρογένης (εἰς λ.
 ἀσπρογένεις). β) Μεταφ., ὁ χειμὼν Μακεδ. (Δε-
 σκάτ.) : Ἡ καλὸς ἡ νοικοκυρὸς τοῦ γριβουγένης δὲν τοὺν
 φουβάτι.

γριβοκαβαλλάρης ὁ, Ἡπ. Πελοπν. (Κόρινθ.) γρι-
 βοκαβαλ-λάρης Κῶς γριβοκαβαλλάρης Στερελλ. (Παρνασσ.)
 γριβοκαβαλλάρης Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γρίβας καὶ καβαλλάρης.
 Ὁ ἵππεύων λευκόφαιον ἵππον ἐνθ' ἄν.: Ἐκεῖ πού 'χα ρι-
 ζώδ' 'ς τὸ βράχο, λέπω 'να λαμπροφορεμένο, 'να γριβοκα-
 βαλλάρ' Στερελλ. (Παρνασσ.) || Ἄσμ.
 "Αἱ μου Γιώργη γλήγορε καὶ γριβοκαβαλ-λάρη,
 βοήθα κι ἀποσκέπασε τὸ νιὸ τὸ παλ-ληκάρι
 Κῶς. Τὸ ἄσμ. εἰς παραλλαγ. κ.ά.

γριβοκάλεσιος ἐπίθ. Πελοπν. (Μεσσην.)
 Ἐκ τῶν ἐπιθ. γρίβος καὶ καλέσιος.
 Ὁ ἔχων λευκόφαιον χρώμα μετὰ μελανῶν κηλίδων ἐπὶ
 τοῦ προσώπου, ἐπὶ βοσκημάτων.

γριβόλαγος ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. γριβόλαιον Εὐβ.
 (Στρόπον.) Θεσσ. (Ἀρματωλικ. Ὁξύν.)
 Ἐκ τῶν ἐπιθ. γρίβος καὶ λάγος.
 Ὁ ἔχων λευκόφαιον χρώμα μετὰ καταφανοῦς πλεονα-
 σμοῦ τοῦ μελανοῦ, ἐπὶ βοσκημάτων ἐνθ' ἄν.

γριβομάλλης ἐπίθ. ἐνιαχ. Θηλ. γριβόμαλλη Πελοπν.
 (Κατσουλαίκ.)
 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρίβος καὶ τοῦ οὐδ. μάλλι.
 Ὁ ἔχων λευκοφαίου χρώματος τρίχωμα, ἐπὶ βοσκημά-
 των κυρίως.

γριβομούστακος ἐπίθ. ἐνιαχ. γριβουμούστακος Στε-
 ρελλ. (Σπάρτ.)
 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρίβος καὶ τοῦ οὐσ. μουστάκι.
 Ὁ ἔχων λευκοφαίου χρώματος μύστακα ἐνθ' ἄν.

γριβόραχος ἐπίθ. ἐνιαχ. Οὐδ. γριβόραχο Πελοπν.
 (Κόκκιν. Μανιάκ. Πυλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρίβος καὶ τοῦ οὐσ. ράχη.
 Ὁ ἔχων λευκόφαιον ράχιν, ἐπὶ βοσκημάτων ἐνθ' ἄν.:
 "Ἀλογο γριβόραχο, γαιδούρι ξεφαχνόραχο, φίδι ξεπου-
 καμισιασμένο (καθαρογλώσσ.) Πελοπν. (Πυλ.)

γρίβος ἐπίθ. Εὐβ. (Μετόχ.) Ζάκ. Ἡπ. (Μαργαρίτ.
 Πέρδικ.) Ἰθάκ. Καστ. Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀρκαδ. Βαλτεσιν.
 Βισοκ. Γαργαλ. Γεράκ. Λακων. Γέρμ. Γορτυν. Δάρα Ἀρ-
 καδ. Δημητσάν. Δίβρ. Ἡλ. Καλάβρυτ. Κάμπος Λακων.
 Καρδαμ. Λακων. Λάστ. Λεῦκτρ. Μάν. Μεγαλόπ. Μεσσην.
 Ξεχώρ. Ξηροκ. Περιθώρ. Σαηδόν. Συκ. Λακων. Φιγάλ.
 κ.ά.) — Π. Βλαστ., Ἀργώ, 67 καὶ 3,37 Μ. Λελέκ., Ἐπι-
 δόρπ., 54 Κ. Μαρίν., Ν. Ἑστ. 2 (1928), 128 — Λεξ. Βλαστ.
 347 Πρω. Δημητρ. γρίβους Ἡπ. (Αὐλότοπ. Δωδών. Πρά-
 μαντ. κ.ά.) Θεσσ. (Ἀνατολ. Ἀργιθ. Γερακάρ. Ζαγορ.
 Κρυόβρ. Σουκαμν. Τρίκερ. κ.ά.) Θράκ. (Αἰν. Σουφλ.) Μακεδ.
 (Βρασν. Δεσκάτ. Δεσπότ. Μοσχοπόταμ. Νάουσ. Πόρ. Σίτ.
 Φυτ.) Σάμ. Σαμοθρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀράχ.
 Ἀστακ. Γραν. Εὐρυταν. Καλοσκοπ. Μεσολόγγ. Παρνασσ.
 Περίστ. Τσουκαλᾶδ. Φθιώτ. Φωκ. κ.ά.) γξίβο Τσακων.
 (Πραστ.) γκρίβους Μακεδ. (Ἀρν. Δαμασκ. Θεσσαλον.
 Καστορ. Σισάν.) γρίμπους Α. Ρουμελ. (Καρ.) γρίβιος Πε-
 λοπν. (Μαλτσ.) Σκυρ. γριβός Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Πελοπν.
 (Πάλυρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρίβας ἀναλογικῶς πρὸς τὰ λοιπὰ εἰς
 -ος χρώματος δηλωτικὰ, ὡς ἄσπρος, μαῦρος, κόκ-
 κινος κ.ά.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὑπόλευκος, φαιόχρους ἐνθ' ἄν.: Γρίβο
 ἄλογο Πελοπν. (Λάστ. Μεγαλόπ.) Γρίβου ἄλογον Θεσσ.
 (Ἀργιθ.) Στερελλ. (Γραν.) Γρίβο γαιδούρι Πελοπν. (Δη-
 μητσάν.) Γρίβο γίδι Ἡπ. (Μαργαρίτ.) Πελοπν. (Λεῦκτρ.
 Σαηδόν.) Γρίβο ἀρνὶ Πελοπν. (Γέρμ.) Γρίβου πρόβατον
 Θεσσ. (Ἀνατολ.) Στερελλ. (Φθιώτ.) Γρίβα πρόβατα Πε-
 λοπν. (Δίβρ.) Γίδια γρίβα Κ. Μαρίν., ἐνθ' ἄν. Γρίβα κόττα
 Στερελλ. (Παρνασσ.) Γρίβος ἀχινός Ἰθάκ. Γξίβα ἔζα (γρί-
 βα ἔρια) Τσακων. (Πραστ.) Ἐκι ἀγροῖστε 'ς ἓνα γξίβο
 ἄγο (εἶχε ἵππεύσει εἰς ἓνα γρίβο ἄλογο) αὐτόθ. Τὰ μαλλιά
 τῆς προβατίνης εἶναι γρίβα καὶ δὲ γάνουνε γιὰ νὰ φκεάσω
 καμμιά φανέλα ἀποξινῇ (ἀποξινῇ = πού φορεῖται ἀπέξω)
 Πελοπν. (Γαργαλ.) Αὐτὴ τῇ γριβῇ φοράδα νὰ πάρης Εὐβ.
 (Αὐλωνάρ.) Μοταρικά ἓνα τσινιάρικο γρίβο διαβολομούλαρο
 δουράει σακάτω (μοταρικά = ξαφνικά, δουράει = ὀρμᾷ)
 Πελοπν. (Ξεχώρ.) Εἶδε ἓναν καβαλλάρη μὲ γρίβιο ἄλογο
 Πελοπν. (Μαλτσ.) Ἡ γαδάρα σου σένα εἶναι γρίβια Σκυρ.
 'Σ τὸ νοῦ του τό 'χε ὁ μακαρίτης νὰ πάρη ἓνα γρίβο ἄλογο
 Πελοπν. (Μεσσην.) Λάβου γρίβου (πρόβατον μέλανος τριχώ-
 ματος ὑπολευκανθέντος ἐνεκα γήρατος) Στερελλ. (Καλοσκοπ.)
 Οὐ τάδι εἶναι διπ γρίβους Στερελλ. (Σπάρτ.) Γρίβους
 καβαλλάρ'ς (ὁ διάβολος, ἐξ ἐπωδῆς) Στερελλ. (Μεσολόγγ.)
 || Γνωμ.

Λέν πρέπει γρίβο ἄλογο σὲ πράσινο λιβάδι,
 δὲν πρέπει κόρη ἀνύπαντρη κοντὰ σὲ παλληκάρι
 Πελοπν. (Βισοκ. Δάρα Ἀρκαδ.) || Ἄσμ.

Γρίβου γρίβου τ' ἄλουγου κι κόκκι' ἡ οὐρά τ'
 (λέγεται ὑπὸ παιδίων ἐν χορῷ ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ ἀπεδη-
 μητικοῦ πτηνοῦ Νεόφρων ὁ περκνόπτερος (Neophron per-
 cnopterus), τοῦ λεγομένου γρίβο ἄλογο) Στερελλ.
 (Γραν.)

"Ελα ὕπνι καβαλλάρ' | μὲ τοῦ γρίβου τοῦ μουλάρ'
 Μακεδ. (Δεσκάτ.) Συνών. γρίβικος, γριβίς, σι-
 δερόγριβος, τσίλῆς, ψαρός. 2) Ἐρυθρόφαιος

